

СВОБОДЕН ГЛАСЪТ

Общинска Библиотека

ТУКЪ

Телефон № 323

СЕДМИЧЕНЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВЪСТНИКЪ

Телефон № 323

Абонаментъ за година 8 лева
за 6 месеца 4 леваРедакторъ-стопанинъ:
Стефанъ Ив. ПетковъРедакцията ни се помъщава
на улица „Шуменска“, задъ пощата

Такса за публикациитъ на 1 стр. по 60 ст.; на 2 и 3 стр по 80 ст.; на 4 стр. по 50 ст. на кв. с. м. Приставски и бирнич. обявления за 1. път 5 ст. за 2. път 10 ст. на дума.

НОВЪ КОЛОНИАЛЕНЪ МАГАЗИНЪ

Съобщавамъ на почитаемиѣ Варненски граждани, че отъ 25 августъ т. г. открихъ въ Варна на жъда на улицитъ „Прѣславска“ и „Гургулата“, срѣщу кафе „Балканъ“ **КОЛОНИАЛЕНЪ МАГАЗИНЪ**, където постоянно ще намѣрятъ разни първокачествени колониални стоки: кашнавалъ, дървено масло, сардели, чиста правешна масъ, разни французки консерви, прѣсни калбаси и пр. и пр.

ЦѢНИ ИЗНОСНИ

Съ почитание: ИВАНЪ НАСКАЛЕВЪ

ТИОРИЪ АРНАУТЛАРСКО УЧИЛ. НАСТОЯТЕЛСТВО.

ОБЯВЛЕНИЕ № 13

с. Т.-Арнаутларъ, 30 юлиѣ 1912 година.

Понеже обявения съ обявление № 2 т. г. търгъ не се извърши, по причина, че получената висока цѣна 9% надъ девииза е невисока за училищната каса, съгласно прѣдписанието на Провадийски окоп. началникъ подъ № 7914 отъ 2 т. м. обявява се за знание на интересующитъ се, че на 2 октомври т. г. ще се произведе въ помѣщенieto на общ. управление вторий търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на прѣдприемачъ построяването на училищно здание съ четири класни стаи въ сѣщото село.

Прѣдприятието вѣзлиза на 24778.48 лева.

Искания залогъ е 5%, кръгло 1240 лева.

Писменитъ прѣдложения (оферти) ще се приематъ отъ комисията, отъ 3 до 5 часа слѣдъ обѣдъ въ казания день.

Членове 11 до 15 и 21 отъ закона за общественитъ прѣдприятия сж задължителни.

Поемнитъ условия, планъ, смѣтка и др. книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣтственъ день и часъ въ канцеларията на секретаръ бирника.

Всички разноси за публикацията и други сж за смѣтка на прѣдприемача.

Прѣседателъ: Д. ЦОНЕВЪ
за Секретаръ: (не сж чете)

ВАРНЕНСКО ГРАДСКО ОБЩ. УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ № 16338

гр. Варна, 22 августъ 1912 година.

На 26 септември 1912 г. до 4 часа слѣдъ обѣдъ въ помѣщенieto на общинското управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция относително настилането на 1200 кв. м. тротуари съ циментови плочи за смѣтка на държавата въ улицитъ „Нипска“ и „Съборна“, около дворѣтъ на дѣвическата гимназия.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието вѣзлиза на (9600) деветъ хиляди и шестотинъ лева.

Залогъ за участие въ търга (480) четиристотинъ осемдесетъ лева.

Кметъ: А. Василиевъ

Началникъ на тех. отдѣл. инженеръ: Ст. Саламуровъ

Женско професионално училище „Напрѣдъкъ“ въ гр. Варна улица „Франга“ № 3

Започва прѣвъ дванадесетата си годишнина записването на ученички отъ 20-й Августъ до 7-й Септември т. г. Числото на кандидаткитъ е ограничено и се прѣдпочитатъ тия съ по-голямъ образователенъ ценъ.

При записването си кандидаткитъ трѣбва да прѣдставятъ:

1. Свидѣтелство за образование;

2. Кръщелно свидетелство;

3. Медицинско свидетелство;

4. Писмо отъ родителитъ за тѣхното съгласие за записване въ училището.

Отъ управлението на училището.

Д-ръ СТ. ЗЛАТАРОВЪ

специалистъ по вътрѣшнитъ и дѣтски болести

прѣглежда болни всѣки день отъ 8—12

и отъ 2—6 часа.

Булевардъ Мария-Луиза, собственъ домъ, № 21

Телефонъ № 225.

Арсени Иовковъ

Симптомитъ на положението

Най-сетнѣ правителството излизе отъ своето резервно поведение. Натискътъ на общественото мнѣние бѣ толкова силенъ, щото миролюбивитъ не можеха да не се простятъ съ своята миролюбива политика. Разбира се, далечъ отъ насъ мисълта да се хванемъ за досегашното миролюбие, като за ковъ и да плѣщимъ каквото ни дойде на устата по адресъ на правителството. Нищо по-хубаво отъ таква едно досегашно държане опрѣмо Турция, ако това е срдство да се прикриятъ истински военолюбиви намѣрения. Досегашни опити ни доказаха, че праздания шумъ повече ни е вредилъ, отколкото друго. Макаръ и сега да не сме още напълно убѣдени, какво правителството е изчерпало своето миролюбие, симптоми нѣкои обаче показватъ, че прѣдстои обратъ въ работитъ на нѣщата. Прѣседателътъ на Народното Събрание, г. Д-ръ Даневъ, излизе съ категорични декларации въ „Новое Врѣмя“. Малко по-рано министра на вътрѣшнитъ работи, г. Людскановъ, тоже направи едни ясни и много симптоматични изявления. Проговори най-сетнѣ и в. „Миръ“. Проговори и то съ неочаквано закътанелъ тонъ. Признаци нѣкои сжщо ни убѣждаватъ, какво правителството, при този удобенъ политически моментъ, работи за пълна автономия на Македония.

Всичко ни това радва. То показва, че народния гласъ не остава „гласъ въ пустинѣ“. То показва още, че правителството, въпреки безчувствието, което характеризира всѣки политика е докоснато на болното мѣсто и чувствува еднакво съ народа болкитъ, които разяждатъ напето цѣлокупно отечество.

Ала всичко това е само видимата страна на въпроса. Безспорно правителството може да поиска автономията на Македония. Това му налага най-елементарниятъ дългъ къмъ народа. Но значи ли още, че съ поиск-

ването на автономията, ще се свърши всичкия въпросъ, дори и ако една-два велики сили ни помагатъ отявлено? Мамиятъ се всички ония, които мислятъ, че Турция ще дръпне своитъ войски отъ вилаетитъ безъ въоръжена намѣса, безъ кръвъ. Прѣдъ очи е Триполитания. Зарадъ една такава областъ, отдалечена отъ Турция прѣвъ двѣ морета — Бѣло и Срдиземно — областъ, дѣто нѣма турци, не се чува турски евикъ, отдѣто не ъ идатъ нѣкакви особни облаги — заради тази областъ Турция води война отъ една година, съ голѣми парични рискове, съ рискъ да бждатъ разрушени Дарданелитъ Солунъ и Смирна. Ако прѣди 5 години за да се наложи на Турция финансовиятъ контролъ въ Македония — силитъ изпратиха ескадритъ си въ Бѣло море и десантираха въ Тенедосъ, какво може да се очаква сега, когато се говори, не за Триполитания, не за финансовъ контролъ, а за окончателното откъсване отъ отоманската империя най-цвѣтущото, най-прѣлѣстното ъ парче — Македония, дѣто, нека се не забравя, живѣятъ 500,000 души турци?... А кой би помислилъ при това, че Европа, за чернитъ очи на българитъ, ще прати ескадритъ си, не само за една морска демонстрация, но да блѣвнатъ оня огънь, изъ който би се родила македонската свобода? Очевидно е, че този който мисли тѣй и много се падѣва на Европа, много се заблуждава. Още повече, че не всички велики сили сж солидарни по този въпросъ и че както има сили, които съчувствуватъ намъ, тѣй има и сили, които съчувствуватъ и помагатъ на Турция.

Слѣдователно, въпроса за автономията си остава откритъ и съ издигането гласа на нашето правителство въ полза на автономията, въпросътъ още е далече отъ разрѣшенне.

И за това, по наше мнѣние, войната си остава едничкото

срѣдство, което може да сломи упорството на Турция. Съ рискъ да не бъде побѣдопосна, при отпадния фактъ, че има една-два сили, които би ни подкрепили политически, тази война, явила се като искра въ отдавна тлѣющия източненъ въпросъ, би сложила автономията на зелената маса а заедно съ нея и всички ония околорѣстни въпроси и въпросчета, които не даватъ мира на голѣмитѣ дипломати и на малкиѣ балкански държави.

Не подлежи на съмнѣние, че правителството, което носи отговорноститѣ и прѣдъ народа и прѣдъ историята, трѣба да изчерпи всички мирни срѣдства. Отъ тази гледна точка, неговото досегашно миролюбие бѣ единъ етапъ на развитие въ тѣй устрѣля въпросъ — искането на автономията. Но едновременно съ това изпѣква и най-капиталния въпросъ, около който тѣй метажно шуми цѣлия български народъ. А този въпросъ е: при перспективата на пълноценитѣ горѣ аргументи, които ясно ни убѣждаватъ, какво само войната е срѣдството, което може да сломи гордиевия възелъ — ще ли нашето правителство отиде до край като се поеме ролята на Външното министерство отъ Военното министерство. Изявленията, които се дадоха отъ правителственитѣ мѣста ни убѣждаватъ горѣ-долу, какво правителството прѣди да хлопне на европейскитѣ врати за мечтаната автономия, е прѣдрѣшило въпроса за войната. Но всичко това а само симптоми, които може да ни зарадватъ, но не и да сложатъ у насъ убѣждението, че България ще строши о гърдитѣ си този дамоклевъ мечъ, което тормози отечеството ни, разяжда организма ни и души правилния ни политически и економически животъ. Защото въ политиката нищо трайно нѣма и всѣки денъ тя има своитѣ приноси. И защото, както поменавъ по-горѣ, въпросътъ има своето опако. А именно: не сж ли всичкитѣ тия официозни изявления единъ блѣфъ за приспиване общественото мнѣние? Щомъ като Турция ще прѣгълтне тия изявления като слаба доза отъ горчивъ хапъ, защо да не се направятъ тѣ и като срѣдство да се подплаши Европа, за да излѣзе съ нѣкой новъ проектъ (който, мимоходомъ казано, ще бѣде оскатренъ като всѣки проектъ, неосвѣтенъ при звона на орѣжанието). И защо да не се угоди на общественото мнѣние и военнлюбивитѣ, щомъ като е извѣстно, че у насъ общественитѣ движения сж като всѣко чудо за три дни? Още повече, когато се види че сегашното народно движение е отъ естество дѣйствително да прѣдизвика една война, която никога не се е желала отъ неотговорния нашъ факторъ?

Дай Боже, тия изявления и всичкитѣ досегашни симптоми да бждатъ изразъ на истинскитѣ и искрени напѣрени на правителството. Но миналото, глѣло съ надежди и горчиви разочарования, почалнитѣ финали на много такива вопиющии явления, и то въ врѣмена когато македонскитѣ балкани бѣха обогрени съ обилната кръвъ на несмѣтно

число хора, достойни да подадатъ рѣка отъ вѣтрѣ на българскитѣ войски — всичко това ни кара да бждемъ песимисти.

Но положението бърже се разнища и ние не много късно ще можемъ да свѣримъ горнитѣ си мисли съ самитѣ факти, когато ще можемъ да си кажемъ положителна дума.

А дапо нѣй останемъ излѣгачнитѣ.

Фердинандъ и прѣдстоящитѣ събития.

Подетото съ тахъвъ силнѣ интусахъмъ народно движение за освободителна война съ Турция, още не е стихнало. Още не е укротенъ народния духъ, що зове царъ и министри да изпълнятъ своя свещенъ дългъ, да реализиратъ завѣтитѣ на миналото.

Напротивъ, това народно движение изъ денъ въ денъ се разраства все повече. Въ неговия буенъ устремъ се увличатъ все нови и нови сили. Наистина, то отъ една страна съ това губи отъ своята стрѣмливостъ и интенивностъ, но печели по своята широчина и плавностъ. То подобно на малкъ планински ручей, що се обрѣща въ голѣма рѣка, ще взима все по полѣми размѣри, като залива съ своитѣ вълни все по-голѣми области.

Но характерното, това що го опрѣдѣля напоследъкъ, то е че движението почва да намира почва и всрѣдъ самата армия, всрѣдъ най интеллигентната частъ на нашето офицерство.

Хората на казармата, сжщитѣ тѣзи що цѣлъ животъ сж прѣкарвали само по рѣководното начало — подчинявай се безропотно на началството — и тѣ не могатъ да стоятъ непричастни къмъ това движение, и у тѣхъ незадоволството отъ пасивната въ дадения моментъ политика на правителството става все по голѣмо.

Споредъ нѣкои частни, непотвърдени още слухове, между армията негодуванието зима такава остри и заплашителни размѣри, че нѣма да бжде никакъ чудно, ако то се прояви въ крайно остра форма.

Като симптомъ на това може да послужи пълззлата едва прѣди нѣколко дни брошура на ротмистръ Д. Атанасовъ подъ надсловъ — „Сегашниятъ удобенъ моментъ за война съ Турция и ролята на царъ Фердинандъ“.

Именно, съ съдържането на тази малка по формата, но цѣнна по съдържане брошура, искаме да запознаемъ читателитѣ ни.

На първо мѣсто, автора се спира на военната организация на двѣтѣ страни — България и Турция, на броя и разположението на двѣтѣ войски и на всички други прѣимущества и недостатѣци на двѣтѣ страни, които биха способствали за благополучния исходъ на войната. Отъ подробни материали, що автора ни пазнася се вижда, че нашия успѣхъ въ една подобна война е повече отъ сигуренъ.

Подиръ това слѣдва изложение на настоящия моментъ —

моментъ на пълна анархия и корупция въ Турция повѣдението на великитѣ сили спрѣмо него, както и па минималната опасностъ отъ Ромжния. Тукъ той съ слѣдователностъ и логичностъ доказва, че това що се нарича „опасностъ отъ ромжско нахлуване“ е праздна работа, заплашване съ което си служатъ ромжскитѣ и австрѣйскитѣ вѣстници, за да заставятъ България да стои мирно.

И да има смѣлостъта, се говори тамъ — Ромжния да ни нападне въ случай на една война съ Турция, което отъ своя страна е крайно съмнително, въпроса се свежда до другъ — дали на Ромжния ще бжде позволено това отъ другитѣ сили, тѣй като съ това се изтъква възможността за едно общо вмѣшпательство на европейскитѣ държави въ работитѣ на Близкия Истокъ. Съ сжщата послѣдствателностъ се доказва че опасностъ отъ Гърция, Черна-Гора и Сърбия не може да сжществува а напротивъ тѣ по-скоро ще ни укажатъ своето съдѣйствие, още повече като се има прѣдъ видъ, че нашата мисия ще бжде не завоевателна, а чиста хуманна, България ще извади мечъ си противъ тирапа, не за завоюване на нови земи а за осъществяването на своитѣ братия на Македония и Одринско.

Но отъ всичко най интересна е тази частъ отъ брошурата що е озаглавена: Царъ Фердинандъ и автономията на Македония и Одринско. Тамъ автора по единъ околенъ пѣтъ изкарва царъ Фердинанда за главенъ виновникъ за сегашното бездѣйствие на България, който изхождайки отъ лични и династически интереси най старателно избѣгва войната.

Но нека, по добръ оставимъ самия авторъ да говори: „Българския народъ не трѣбва да обвинява за това нито българскитѣ правителства, защото правителствата не могатъ да иматъ друго мнѣние и други чувства, освѣнъ тѣзи на народа, къмъ които принадлежатъ, нито никого друго. Но тогава кой и коя сила прѣчи за постигане на този нашъ идеалъ? Общото мнѣние е, че Царя не желаялъ това, като считалъ автономията опасна за себе си и за своята династия. Причинитѣ, които завадали този страхъ на Царя отъ автономията била, че той не желаялъ да се образува нова българска провинция, отдѣлена отъ неговата съ генералъ-губернаторъ, европеецъ — защото било опасно да се явятъ двама държавни глави на двѣ български страни“.

Тази оргинална по своя видъ мисълъ заслужава нашето най-голѣмо внимание. Тя съдържа въ себе си елементи на твърдѣ голѣма истинностъ и вѣрна оцѣнка.

За никого вече не е тайна, че единствениятъ факторъ въ нашата външна политика е Фердинандъ, че избираниитѣ за форми министри на външнитѣ работи сж въ неговитѣ ръцѣ едни кукли, които съобразно желанието и интереситѣ си разиграва.

Така че отговорността за сегашното наше прѣстѣпно бездѣйствие трѣбва да дириме колкото въ туркофилство на Гепева, толкова и въ желанието на „неотговорния факторъ“.

Сегашното коалиционно правителство можемъ да винимъ до толкова, до колкото то пнхождайки отъ желанието да закрѣпи за по-дълго врѣме властта въ своитѣ ръцѣ, не смѣе да се яви изразителъ на народната воля, като издигне своя гласъ за война, а се ограничава съ едни само низкопоклонничества и ласкания прѣдъ „царя на българитѣ“.

Върху Фердинанда пѣкъ пада останалата частъ отъ обвинения, тѣй добръ резюмирани отъ ротмистръ Атанасовъ.

Върху него остава да лежи едно тежко обвинение, което народната мѣлва все по настойчиво му прѣписва, че той е противъ войната съ Турция, защото, тя ще донесе свобода и автономия на Македония, а отъ друга страна подготвя по дипломатически пѣтъ присъединяването на частъ отъ Македония къмъ сегашна България, което е възможно само при една евентуална раздѣла на Турция.

Иска ли той да излѣзе не-причастенъ и чистъ отъ това въ което се обвинява, нему прѣдстои само едно — война съ Турция!

По поводъ Конгреса на Класнитѣ учители.

Прѣди много години, още когато българското общество тжнеше въ всѣвъзможни прѣдразсѣдаци, когато всѣко прогресивно течение се осаждаше, когато лѣнливцитѣ и страхливцитѣ, водени отъ своитѣ грубогоистични интереси, минаваха за мѣд-реци и порядѣчни граждани, една шепъ младежи изъ срѣдата на основното учителство, посѣха сѣмето на свободата, съ която днесъ разполагатъ всички учители при своята обществен дѣятелностъ. Когато видинскитѣ основни учители дадоха първи идеята за организиране на учителитѣ и участието имъ въ общественно-политическитѣ борби, а послѣ подпомогнати отъ варненскитѣ основни учители,* то-

Прѣвъ 1896 г. по великенската ваканция пѣколцина основни учители отъ Варненска и Провадийска околина подъ рѣководството на покойния учител Ангелъ Николовъ и близки неговии другари, рѣшиха да продължатъ прѣустановеното отъ тежестъта на Стамболовия режимъ учителско движение, което бѣ дѣло на видинскитѣ учители. Наистина, слѣдъ падането на Стамболова, варненскитѣ учители възобновиха движението прѣвъ 1895 г., но репресалитѣ на тогавашнитѣ варненски видни граждани, които управляваха общината, уволниха 42 основни учители, само защото поеха грижата за организиране на учителството. Уволненитѣ си памѣриха учителски мѣста изъ другитѣ околии на варненския районъ и, безъ да се вразумятъ, наново се заловиха за своята работа, на която туряха въраши основни прѣвъ великенската ваканция на 1896 год., като за организационенъ празникъ си избраха най-тържественъ денъ — първия денъ на Великденъ. Между другото ще споменемъ, че съювениитѣ учители отпослѣ побързаха дѣна на своя празникъ. Понеже прѣвъ 1896 год. първия денъ на Великденъ бѣше на 25 мартъ, на слѣдующата година, вмѣсто да празнуватъ празникъ си на 1-и денъ на Великденъ, се приготвиха да го празнуватъ на 25 мартъ, но понеже бѣше прѣвъ пости и дѣлниченъ денъ, отложиха го за идущата първа слѣдъ 25 мартъ „Св. Недѣля“. Чудна гламашчина! Обстоятелството, че 25 мартъ се падна не на Великденъ и въ дѣлниченъ денъ, не можъ да подвѣти учителитѣ върху мотивитѣ, по които главнитѣ инициатори на движението избраха първия денъ на Великденъ за съювении празникъ. И още по-чудно е, че и до днесъ има учители, които всеа най-активно участие въ дѣлото тогава, но противъ това нарушение нищо не сж сторили, не сж обяснили на конгреса тая грѣшка.

гава класните учители осждаха поведението на основните учители. Тогава класните учители не се дѣляха отъ обществениятъ тѣли, защото тѣхната житейска мъдростъ имъ внушаваше отвореностъ къмъ всѣко прогресивно движение, което се смѣташе за лудория, свойствена на екзалтирани хаймани. Но животътъ се стече по своя пътъ и хайманите навѣщоха въ редоветѣ на класните учители, между които хвърлиха сѣмето. Почна се постепенното организиране на класните учители и напоследѣкъ тѣхната организация стигна до положението на факторъ въ областта на просвѣтното дѣло. Намъ бѣ особено драго, като слушахме разпекванята въ тѣзгодишния конгресъ. На прѣвъ погледъ човѣкъ не може да си обясни такава дѣятелностъ отъ страна на стари учители, мнозина отъ които сѣ на около 50 годишна възраст. Но когато се научихме кои сѣ делегатитѣ, оказа се, че повечето отъ тѣхъ сѣ или бивши основни, или още като студенти, членове на извѣстни обществени организации. Ето що значи когато сѣ твърдостъ и постоянство се върви срѣщу клокотѣ и прѣдразждацитѣ на „мѣдритѣ граждани“. Много важни въпроси се подигаха въ конгреса относително подпомагането младежката въ нейното правилно развитие. Обаче нито единъ делегатъ не зачекна единъ въпросъ, който е много важенъ. Този въпросъ е за поведението на учителитѣ къмъ ученицитѣ. Този въпросъ отдавна налага своето разрѣшене. Кой не знае какви бунтове сѣ подигани почти въ всичкитѣ наши гимназии. И причинитѣ на бунтоветѣ винаги, безъ изключение, сѣ били извѣстни наставници, учители или директори. Кой не знае какви педанти и пияници е имало и още има въ нашитѣ учебни заведения? Кой не знае какви безхарактерности сѣ поддизаватъ между учителитѣ? И всичко това се отразява най-много и най-злѣ върху ученицитѣ. И което е най-възмутително, то е, че винаги при потушаване нѣкой бунтъ или спрѣкване между ученици и учители, сѣ бивали наказвани нѣкои ученици сѣ изключване, или намаление на поведение, а постѣпкитѣ на учителитѣ, които сѣ извикали ученичкото възнегодуване, си оставатъ ненаказани. Нима учителитѣ-делегати невяжятъ това. Защо ни единъ отъ тѣхъ въ името на благо на дѣцата, за които се толкова грижатъ, не издигна гласъ на протестъ срѣщу държането на служба поварени морално учители? Или само поварени сѣ тия, които пиянствуватъ и развратничатъ? Малко ли сѣ, които нито пиятъ, нито развратничатъ, а пъкъ сѣ осакатили живота на маса младежи? Нима единъ учител-педантъ, който разсѣждава, че бѣлѣжката б е за Бога, 5 — за него, а за ученика най-много 4, не е сжщо поваренъ? Той е поваренъ отъ мухѣла на общественитѣ прѣдразждащи и неговия умъ никога нѣма да се избистри чрѣвъ безмѣрното поглѣщане на алкохолни напитки из бирарни и кръчми.

Организиранитѣ учители трѣбватъ сериозно да се заинтересоватъ отъ тоя въпросъ, ако искрено радѣятъ за правилното възпитание на младежката и тържеството на правдата. К.

О Т З И В И.

Неуредицитѣ въ държавнитѣ желѣзници.

Тѣ сѣ станали пословични. Разгърпете който щѣте брой на нѣкоя отъ ланитѣ ежедневници и вие ще намѣрите колонитѣ му запълнени почти всѣкога сѣ дълги описания на страшни катастрофи придружени винаги сѣ по нѣколко човѣшки жертви. Прѣди нѣкое врѣме имаше една катастрофа при гара Раманъ, послѣ друга при Своге, сега третия на друго мѣсто. Непасти сѣлѣдъ непасти се редятъ, а нѣкой се не погрижва да узнае въ що се крие тѣхната причинностъ и какви мѣрки трѣбва да се взематъ за да се избѣгватъ за напредѣ. Всички се ограничаватъ, сѣ едно само хроникираме на станалитѣ катастрофи и нищо повече. А това е единъ въпросъ, въпросъ заслужаващъ малко по-големо внимание. Първата причина споредъ насъ се заключава въ недостатъчността на персонала по желѣзницитѣ. При липсата на достатъчно работници, служащитѣ се много скоро измориватъ и не могатъ така ревностно да изпълняватъ обязаноститѣ си. Освѣнъ това, малкия имъ брой не позволява въ случай на опасностъ да се взематъ по-сигурни мѣрки за прѣдотвратяване на тази послѣдната. Ето защо държавата трѣбва да се интересува и назначи достатъчно служащи тамъ, където се чувствува нуждата отъ такива. Подобна глупава икономия не може да доведе къмъ нищо добро. Пъкъ и отъ друга страна, не прави честъ на една културна държава да търгува по такъвъ начинъ сѣ живота на своитѣ поданици. Това едно. Другата причина за неуредицитѣ въ нашитѣ желѣзници се прие въ обстоятелството, че при назначаването на служащи що трѣбва да ръководятъ службата по движението, не се прави никакъвъ подборъ. Назначаватъ се често пѣти за началници на гаритѣ хора полуграмотни, хора които едвамъ знаятъ свѣстно да си пишатъ името. И твърдѣ естествено е, че у тѣзи хора нѣма най елементарната съобразителностъ, каквата се изисква въ подобни случаи. Често пѣти, това което почти винаги се случва то е липсата на достатъчно вагопи въ конструиранитѣ се влакове. Пѣтицитѣ въ такава случаи сѣ заставени да се тикатъ по 12—14 души въ едно купе, или пъкъ да стоятъ прави изъ коридиритѣ. А едното и другото е крайно неудобно. Но наредъ сѣ тѣзи неудобства твърдѣ често се случватъ и други. Началницитѣ на гаритѣ забравятъ наврѣме да дадатъ знакъ за подаване билети и пѣтицитѣ въ таква случаи не свѣршватъ до опрѣделеното врѣме да си набавятъ билети и сѣ принудени безъ таква да влизатъ въ трѣ-

гващитѣ влакове. Така че наредъ сѣ първата мѣрка за назначаване още служащи по поддържането на движението, министерството на пѣтицата и съобщенията трѣбва да се погрижи и за смѣняването на всички началници, станали негодни за заеманитѣ отъ тѣхъ длѣжности и ги замѣстятъ сѣ хора способни за тази работа. Трѣбва да се разбере веднажъ за винаги, че сѣ служащитѣ по желѣзницитѣ не трѣбва да се прави партизанство.

Нови тур. прѣдизвикателства

Още двѣ жертви! Нова българска кръвъ има пролѣта на границата.

Телеграфа донесе слѣдната новина отъ Лѣджене (чепинско) — „Вчера ефрейторитѣ отъ нашия постъ Кара-Тене — Илия Игнатовъ и Чоловски, връщайки се по пограничната линия отъ патраулната си обиколка бидоха застрѣляни отъ засада отъ къмъ турския постъ. Единъ е намѣренъ убити, а другия липсва — увлеченъ е отъ турцитѣ“.

Трапезундъ и Аданъ, Загоричане и Крушево, Щипъ и Кочани — това сѣ огромни надгробни паметници на оная грамада отъ хора, жертва на турската жестокостъ, но и сжще-врѣменно живи свидѣтели на разлагането и изчезването на Турция.

При новитѣ политически отношения между Турция и България, при натежалата политическа атмосфера между двѣтѣ страни, завчерашната кървава разпра има значение на малка искра, що въ голѣмъ пожаръ може да се разрастне.

Използувайки нерѣшителността на нашето правителство, Турция дава пово доказателство за своята вѣчна непримиримостъ къмъ насъ, дава просторъ на ненаситната своя азиатска жестокостъ.

Когато надъ всички балкански държавници се е спустило ниско грозни кървавъ мечъ, когато тъмни облака сѣ надвѣсили надъ балканския небосклонъ и всички очакватъ страшия сигналъ за война, когато европейскитѣ държави сѣ своето вмѣшательство правятъ послѣдни успѣли за отстраняване на военния конфликтъ, когато всички съвѣтватъ Босфорския болникъ къмъ отстъпки и подобрене положението на християнитѣ — Турция отново дава доказателство за своето вѣроломство.

Прѣгльгването на подобна обида е позоръ, нечуванъ за българския народъ, петно което сѣ нищо не може да се измие. Къдѣ се крие, прѣди всичко источника на турската смѣлостъ и прѣдизвикателство?

Най-напредъ въ самитѣ насъ, въ нашето правителство, въ нашитѣ министри и царъ.

Въ Цариградъ знаятъ да използватъ много добръ „миролюбие“ на Фердинанда Кобургски и първия му министръ — г. Гешевъ.

Тѣ не държатъ смѣтка само за едно, за това именно, че българскиятъ народъ е достатъчно силенъ да наложи своята воля тамъ където трѣбва.

Българи напредъ! Чашата на търпението се прѣпълни. Нека всички ние, безъ разлика на политически убѣждение, повѣдемъ смѣло борбата съ нашитѣ външни врагове — турцитѣ.

Дневни новини

Македонскитѣ емигранти и войната.

Мнозина македонски емигранти, нѣкои отъ които сѣ изпѣлили своя дългъ като революционери и четници въ Македония ни подканватъ да запита-ме: не мисли ли правителството да позволи създаването на едноврѣмешнитѣ стрѣлковы дружества?

Дѣйствително този въпросъ е на врѣмненъ и наложителенъ. Положението се усложнява и се явява въпросъ какъ ще изпълни своя дългъ македонската емиграция, която въ случай на една война ще бѣде една малка армия. Не се съмняваме, нѣма да се намѣри македонецъ, който да мисли за своето спокойствие; тогава когато българскитѣ войници ще идатъ да спасяватъ неговото бащино огнище. Македонци имаше и въ четата на Ботева, и другари на Караджата, и въ Сръбско-турската война, които достойно сложиха кости при Гредетинъ. Имаше такива и въ българското опълчение, а градоноснитѣ въстания въ 1902 и 1903 год. показваха нагледно на какво е способенъ измѣнения робъ. Безспорно, че македонскитѣ емигранти ще образуватъ една отдѣлна армия, по подобие на българското опълчение, което трѣгна отъ Бесарабия. Но за всичко това трѣбва да се помисли до като е рано, за да бѣде тази армия обучена и дисциплинирана добръ.

Между македонскитѣ емигранти въ Варна има силно настроение въ полза на възобновяването едноврѣмешнитѣ стрѣлковы чети, които да бѣдатъ обучавани отъ дѣйствующи и запасни офицери въ казармитѣ.

Нищо по-отлично отъ това. Врѣме е правителството да позволи създаването на такива дружини, които въ сжщностъ нѣма да бѣдатъ никакъвъ товаръ на правителството.

Бившия дългогодишенъ членъ при Варненския окр. сѣдъ и досегашенъ членъ на русенския апелативенъ сѣдъ г. Петръ Друмевъ е назначенъ прѣдседател на Варнен. окр. сѣдъ на мѣстото на уволнения г-нъ Борисъ Ганчевъ.

Варненско окръжно музейно здание.

На 27-й м. м. прѣдставителитѣ на изборнитѣ учреждения заедно сѣ делегираната комисия отъ археологическото д-во, имаха засѣдане въ кабинета на г на окр. управителъ за обмислюване постройката на едно окръжно музейно здание.

На дневенъ редъ бѣха поставени въпроситѣ: 1) належаща ли е постройката на единъ окръженъ музей въ гр. Варна; 2) на кое мѣсто да се построи музея и 3) сѣ какви срѣдства да стане постройката му.

Взеха се слѣднитѣ рѣшения единодушно. По първия въпросъ: да се пристѣпи къмъ уреждане фондъ за построяване здание за варненския окр. музей.

По втория въпросъ: Намѣри се за най подходящо мѣсто за музея приморската градина въ дѣното на алеята „Възраждане“, а сегашното мѣсто срѣщу съборната черква, прѣдзначено за музея, да се повърне на общината.

По третия въпросъ: Постройката на музея да се остави на частната инициатива на гражданитѣ и се помолятъ чрѣвъ окр. управителъ градскитѣ общини, окр. съвѣтъ, селскитѣ общини и други учреждения да вписватъ ежегодно помощи за фонда на музея въ своитѣ отчети.

Едно градско събрание, свикано отъ археолог. д-во, ще има да се произнесе върху тия прѣдварителни рѣшения.

Получихме циркуляръ отъ балчанско анонимно индустриално д-во, сѣ който се съобщава, че досегашния директоръ г. Ил. Шотовъ е уволненъ отъ длѣжностъ и управителния съвѣтъ въ заседането си отъ миналата седмица го назначилъ за такъвъ г.

Димитър Бончева, директор на банка „Добруджа“. Според някои слухове, това прѣмѣнение е било наложително, понеже г. Шотовъ повече е гледалъ за своя джобъ, отколкото за мѣлницата.

Като научимъ въпроса по добрище се повърнемъ.

На 19/VIII/1912 г. Варнен. сепаратистка група „Fratesco“ има събрание подъ прѣдседателството на г-нъ Кр. Мирски въ хотелъ „Добруджа“.

Дневниятъ редъ бѣ: набиране на ново настоятелство, ревизиране на устава и приюмане на нови членове.

Наскоро ще се открие безплатенъ курсъ. Идущето събрание ще се състои на 16/IX/1912 г. въ 1½ ч. слѣдъ обѣдъ въ хотелъ „Добруджа“. Всички се поканватъ.

Желающитъ да се записватъ за членове на групата и да изучаватъ есперантизма да се етиесатъ до Мих. Милчевъ (въ аптеката г-нъ Бойчевъ).

Интересенъ печатъ. Нашия съгражданинъ г. Я. К. Славчевъ изпратилъ въ музея печатъ на Българското читалище „Възраждане“ основано по негова инициатива въ Варна на 25 юли 1870 г.

Окаменели яйца на крокодилъ. Ат. Костадиновъ отъ село Суджасъ-кой, Варненско, е доносилъ въ музея единъ голѣмъ камъкъ, въ който има пѣколко окаменели яйца. Личи добри, не черупката имъ била малко набръчкана, както на яйцата на сегашнитъ крокодили. Интересно е което съобщилъ селенинътъ, че прѣди 10—15 години той е намѣрилъ голѣмъ камъкъ, въ който имало цѣлъ окамененъ крокодилъ. Далъ го на тамошния учителъ Р. П. и послѣдния вмѣсто да го запази, зазидалъ го въ новостроящата си къща.

ОБЯВЛЕНИЕ № 3376

За удовлетворение иска на Илия Димитровъ отъ с. Джаферлий. по издадения изпълнителенъ листъ № 1781. отъ 7 мартъ 1912 г. на 1 варненски мир. съдъ, противъ Юрданъ Дуконъ отъ с. Джаферлий за 600 лева, обявявамъ, че отъ постѣдното двукратно публикувано настояще въ вѣстникъ „Свободенъ Гласъ“ и въ продължение на 31 дни съ право на даване въ 24 часа 5% ще продавамъ публично:

1) нива „Гадъръ армутъ“ отъ 5 д. и 5 ара — 165 лв.; 2) нива „Франца-йолу“ отъ 5 декара — 150 лева; 3) нива „Менше бою“ отъ 5 дек. и 6 ара — 168 лева; 4) нива „Ижтека-йолу“ отъ 7 декара и 4 ара — 222 лева, всички находящи се въ землището на с. Джаферлий.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣнитъ съ намаление 10%.

Желающитъ да купятъ имота, могатъ да прѣгледатъ книгата по продажбата и да наддаватъ всѣки при съществено дѣло и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 16 августъ 1912 г. 2—2

III Сжд. Приставъ: Я. Начовъ

ДАВА СЕ под наемъ мобилирана стая, горенъ етажъ на ул. „Възраждане“ и „Раковска“, V уч. № 8.

Споразумение въ сжщата къща.

Дава се подъ наемъ

мобилирана стая, находяща се близо до морската градина.

Справка въ редакцията.

Варненско Индустриално Дружество „СИЛА“.

Покана

Съгласно чл. 8 отъ устава, поканватъ се г. г. Акционеритъ да присѣтствуватъ на редовно годишно събрание, което ще стане на 30-й септемврий т. г. часа 9 пр. пладнъ, за разрѣшаване въпроситъ, прѣдвидени въ слѣдующия

Дневенъ редъ:

- 1) Докладитъ на управителния и провѣрителния съвѣти;
- 2) Одобрение смѣткитъ за 1911 — 1912 год. и освобождаване отъ отговорностъ управителния и провѣрителния съвѣти;
- 3) Избиране нови управителенъ и провѣрителенъ съвѣти, на които мандата петича.

Ако въ тоя день не се състои събранието, безъ втора покана, съгласно чл. 10 отъ устава, се отлага за 7-ий октомврий т. г. на сжщото мѣсто и врѣме и въ това събрание ще се взематъ рѣшения по горѣпоставенитъ въпроси безъ да се гледа какъвъ капиталъ присѣтствува.

гр. Варна, 28 августъ 1912 г.

Отъ Управителния Съвѣтъ.

Борисъ Ганчевъ

бившъ прокуроръ и прѣдседателъ на Варненския Окр. Сждъ, се установи адвокатъ въ гр. Варна.

Писалище до Окр. Сждъ.

Обявление

Българското Акционерно Индустриално Керамическо Д-во „ИЗИДА“ съобщава съ настояще на всѣхъ домопритекатели и домостроители, че продажбата на трѣби за къщнитъ капализации въ гр. Варна, е възложена върху Строителното Бюро на Инженеръ х. Столцовъ, което се е задължило да продава напнитъ материали въ гр. Варна по цѣнитъ на каталога.

Затова умоляватъ се оцѣни Господа, които се нуждаятъ отъ каменниовитъ материали на производство, да се обърнатъ къмъ горното Строително Бюро.

Боянъ Смиловъ

АДВОКАТЪ

се установява въ гр. Варна.

Софа Г. Харчева

хирургъ-зжболѣкаръ.

Дипломирана е отличие отъ Императорски Новоросийски Университетъ. Извършва всѣхъ зжболѣкарски манипулации по най-усѣвършенствена метода. Кабинетъ: улица „Харчева“, до булсвартъ „Мария Луиза“.

НИКОЛА Л. РАДЕВЪ

кондукторъ-прѣдпринемачъ въ Варпа,

открива техническо-строително бюро, което прѣдприема: построяване на разни постройкы и пѣтища; изработва проекти (планове) и ръководи строенето на разни жилищни и др. постройкы.

Работа бърза, умѣла и акуратна.

Бюрото се помѣщава въ домътъ му, V уч., ул. Раковска, № 69.

Д-ръ Любенъ Дюгмеджиевъ

АДВОКАТЪ — ВАРНА.

Писалище до окръжния съдъ. Телефонъ № 353.

ВАСИЛЪ Т. ЧОБАНОВЪ

АДВОКАТЪ — ДОБРИЧЪ.

Приема да води и защитава всѣкакви видове дѣла прѣдъ всѣхъ сждилища въ България.

РУСКИ ТЪРГОВСКИ МУЗЕЙ

ВЪ ВАРНА.

Извѣстна за знание, че прѣмѣсти кантората си на главната улица подъ хотелъ „Русия“, до Народната Банка, където освѣнъ агентура и комисиона отваря и магазинъ за продажба на дребно всѣкакви видъ руски артикули. Г-да Варненскитъ граждани и посѣтителитъ на града ще намѣрятъ тамъ винаги хубави, свежи и доброкачествени консумативни прѣдмети, а така сжщо и разни други артикули отъ чисто руско произведение.

Фирмата прѣдставлява разни фабрики и фирми и доставлява по порѣчка при най-износни условия безъ изключение всѣкакви прѣдмети, за качеството на които винаги гарантира.

Руски търговски музей.

Явна благодарностъ.

Подписанитъ Илия А. Шотовъ & С-ие търговци мѣлничари изъ гр. Варна считаме за приятенъ дългъ да отправимъ настоящата благодарностъ къмъ общото Застрахователно Дружество „Асикурациони Дженерали“ отъ Триестъ, за гдѣто въ най-скоро врѣме ликвидиращата отъ постигналия ни пожаръ върху машинитъ и стока-та на мѣлницата „Колони“ гара Гебедже застраховани съ полица № 4528, по която бѣхме платили само една година, ни брѣи сумата 70,000 лв. (седемдесетъ хиляди).

Съ справедливото ликвидиране, съвестното запазване интереситъ ни при оцѣнката загубата „Асикурациони Дженерали“ за послѣденъ пѣтъ дойде да ни убеди, че по справедливо и кулантно дружество отъ него нѣма. Възъ основа на това Позволяваме си горещо да го прѣпорѣчваме на всѣхъ колеги-търговци желаюци да си застраховатъ имота.

Варна, 10 юлий 1912 г.

Съ почитъ: Илия А. Шотовъ & С-ие.

Гипсъ Алабастъръ

прѣсенъ и първокачественъ се намира постоянно складранъ въ магазинъ на Сава М. Китринопуло, Варна, ул. Търговска. Депозитъ на беоцистни и белгийски циментъ въ сжщата улица.